

РЕШЕНИЕ

№ 4909

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4536** по описа за **2021** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение 20.04.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 17-ти състав, постановено по НАХД № 14778/2020г. е потвърдено Наказателно постановление № 20-4332-017259/06.10.2020г., издадено от началник група в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Н. С. Г. на основание чл.182, ал.1, т.6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца за извършено нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП.

Жалбоподателят обжалва така постановеното решение като твърди, че неправилно е установена фактическата обстановка по случая, тъй като на посочената дата – 27.08.2020г. автомобилът е бил управляван от друго лице, а той е бил на работа, в уверение на което представя служебна бележка от работодателя. В съдебно заседание поддържа изложеното в касационната жалба лично.

Ответникът по касационното оспорване, редовно и своевременно призован, не се представлява в съдебно заседание, не ангажира становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба като моли служебната бележка да не бъде

кредитирана, тъй като касационният жалбоподател е подписал декларация, представена с административнонаказателната преписка, че на посочената дата той е управлявал МПС.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 27.08.2020г. около 14,16ч. Г. управлявал лек автомобил марка „Сузуки”, модел „Г. В.“ с рег. [рег.номер на МПС], негова собственост, в [населено място] по [улица]с посока на движение от Околовръстен път към бул.“цариградско шосе“ като срещу А. на МВР на [улица], автомобилът се движел със скорост 103 км/ч при ограничение за движение в населено място от 50 км/ч. Скоростта била измерена посредством мобилна система за видеоконтрол – TFR1-M с радар TR4D № 560, /след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %/ при разрешена такава – 50 км/ч за населено място, т.е. превишение с 53 км/ч. Радарът бил с фиксиращо устройство за дата, час и скорост, като фотографирал и изображение на автомобила, от което е виден неговия регистрационен номер. Водачът не бил спрял за проверка непосредствено след установяване на нарушението. На неустановена дата преди 25.09.2020г. клипът от мобилната система бил прегледан и след установяване на регистрационния номер на автомобила, неговият регистриран собственик – Г. бил призован да се яви в ОПП СДВР. На посочената дата – 25.09.2020г. Г. се явил в сградата на ОПП, където собственооръчно попълнил декларация по чл.188 ЗДвП, в която посочил, че на 27.08.2020г. около 14:15 часа автомобилът се е управлявал лично от него. В декларацията изрично бил изписан текста на чл.313, ал.1 НК и с подписа си жалбоподателят декларирал, че е наясно с отговорността, която носи за потвърждаване на неистина. На Г. на служебен компютър били показани снимки /извадени кадри/ от клипа за нарушението, на които се виждал номера на автомобила и предната му част.

От разпечатка от паметта на техническо средство с радар № 560, която е веществено доказателство, изготвено по реда на чл.189, ал.15 ЗДвП, се установявало, че на процесната дата – 27.08.2020г., в 14:16:59 ч., в района на [населено място], с координати EL 23o22.3658 и NL 42o38.0361, е засечена скорост на движение от 106 км/ч, като са записани датата, часа, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационния номер на автомобила. Към разпечатката е приложен и клип № 12704, от който се установява местоположението на техническото средство. От представените пред съда снимки и протокол се установява, че мястото за контрол с техническото средство в рамките на населено място като скоростта в процесния пътен участък е отразена и в съставения протокол за използване на техническото средство.

При така установените факти, на датата на подаване на декларацията по чл.188 ЗДвП – 25.09.2020г., бил съставен АУАН за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП, вр. чл.165, ал.2, т.6 ЗДвП в присъствие на нарушителя и на двама свидетели на съставянето на акта. При връчването на акта касаторът изложил възражения срещу акта, сочейки, че не е сигурен, че се е движил с превишена скорост. При пълна идентичност на описаното

нарушение и неговата правна квалификация на 06.10.2020г. било издадено процесното наказателно постановление от началник на група в отдел „Пътна полиция” СДВР.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, решаващият съд е обосновал извод за законосъобразност на наказателното постановление /НП/ като издадено при отсъствие на допуснати съществени процесуални нарушения и правилно приложение на материалния закон.

Решението е правилно като изводите на въззивната инстанция се споделят изцяло от настоящия състав и не следва да бъдат преповтаряни – чл.221, ал.2, изр.2-ро АПК.

Съгласно чл.21, ал.1 ЗДвП при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава посочените в разпоредбата скорости в км/ч, като в конкретния случай МПС от категории от В /автомобили, чиято допустима максимална маса не надвишава 3500 кг и броят на местата им за сядане, без мястото на водача, не превишава 8/, не трябва да превишават в рамките на населено място скоростта от 50 км/ч. Безспорно по делото е установено конкретното място на нарушението, а именно в рамките на населено място – [населено място], [улица]срещу А. на МВР, с посока на движение към [улица], както и превишението на скоростта от водача на автомобила.

Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Задължително условие за санкционирането с електронен фиш е нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство, т.е. да няма човешка намеса при установяване на нарушението, за да се избегне субективният човешки фактор. В случая поради наложеното наказание „лишаване от право на управление на МПС“ е необходимо издаването на АУАН и съответно НП, като регламентацията и съдебната практика относно установяване на нарушението с мобилна система за видеоконтрол е идентична.

С оглед обстоятелството, че касаторът е потвърдил обстоятелството, че на процесната дата е управлявал именно той собственото си МПС правилно срещу него е съставен процесният АУАН и съответно на основание на него издадено обжалваното пред СРС НП. Представената с касационната жалба служебна бележка от работодателя в потвърждение на това, че на 27.08.2020г. касаторът е бил на работното си място следва да бъде възприета единствено като обслужваща защитната теза на страната, доколкото Г. е подписал декларация, че на 27.08.2020г. сам той е управлявал автомобила, а от друга страна, защото към нея е представена писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство, по арг. от разпоредбата на чл.189, ал.5, изр.2-ро ЗДвП.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 20.04.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно

отделение, 17-ти състав, постановено по НАХД № 14778/2020г.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.